

El pitjor de cada casa

Penso que estic envoltada de gent que viu la literatura d'una manera neta i alegre

Foto: Ana Guisado

El dia que vam presentar el Bowie d'en Sebastià

Quan arribo a la Llibreria Calders, en Martí Sales ja és dins el lavabo confessant els assistents. Les poetes Odile Arqué i Maria Antònia Massanet, preparades per llegir uns fragments de la novel·la, com jo mateixa. A l'escenari, els instruments de les Pentina't Lula estan preparats per a la festa i el meu millor amic, de blanc, com si fos el seu Bar Mitzvah, està ben nerviós. No n'hi ha per menys: està a punt de presentar la seva primera novel·la, *El dia que va morir David Bowie* (<http://www.labreuedicions.com/dia-que-morir-david-bowie-sebastia-portell/>) (Labreu, 2016).

"Tenir a la vora en Sebastià Portell-Clar és un privilegi per moltes coses, però sobretot per l'oportunitat de poder gaudir de la seva mirada sobre el món", dic a la munió de gent que s'ha aplegat a la llibreria per a la presentació. Ho penso de debò: malgrat la seva joventut, el meu amic és un gran escriptor. No tenia previst emocionar-me perquè tant ell com els seus editors havien preparat un acte més festiu que emotiu, però així que l'Ester Andorrà, de LaBreu, enceta l'acte amb unes paraules sobre el procés d'edició de la novel·la, se m'obre la comporta de l'emoció i se m'escapen quatre llàgrimes de tieta orgullosa.

Ha estat un procés estret que he tingut la sort de viure de prop i no sé si m'emocio per veure com un amic compleix un somni important o per la sensació que ho ha fet acompanyat d'unes de les millors mans possibles, d'uns editors que s'han fet seva la novel·la i que se la creuen, que se

l'estimen. Per aquest gran triomf que són les editorials independents, que aposten per autors novells, per obres que no neixen supervendes i que ells, que sovint compaginen la tasca d'editors amb altres feines, defensen aquí i allà.

Penso en si fa vint anys la festa que estem fent seria possible. Si tindriem llibreters apassionats i una mica bojós com nosaltres que ens deixessin muntar karaokes a la botiga. Penso que estic envoltada del pitjor de cada casa i m'encanta. De gent que viu la literatura d'una manera neta i alegre. Als qui qualsevol excusa els serveix per muntar un sidral com el que estem vivint avui.

Acabo cantant Starman amb en Sebastià al karaoke. Sí, acabem de presentar una novel·la.

Escoles que fan Bloom

Els escriptors Lana Bastasic i Borja Bagunyà també acaben de fer realitat un somni. Un somni seu i de molta altra gent: una escola de literatura preciosa on assistir a seminaris sobre Virginia Woolf, Samuel Beckett, Proust o David Foster Wallace. On desenvolupar un projecte de novel·la o de poemari, amb professors majoritàriament joves, vinculats a l'àmbit literari o universitari.

Els cursos de la Bloom (<http://www.escolabloom.com/>) són exigents. Els faria tots. I l'escola forma també part de quelcom que crec que té a veure amb el que deia sobre les llibreries i les petites editorials: aquesta passió, aquest retorn al text de qualitat per sobre del consum ràpid i el best-seller, aquest sentiment de xarxa lectora, l'espai d'aprenentatge i discussió profunds. Llegir abans d'escriure, entendre i respectar qui ens ha precedit. Comprendre que la potència, sense control, no serveix de res.

Besalú és indie

Acabo la setmana a la Garrotxa. Dissabte participo a l'escaramussa poètica de la Liberis Liber (<http://www.liberisliber.com/>), la fira d'editorials independents de Besalú. S'hi apleguen majoritàriament editorials catalanes, però també algunes de l'Estat espanyol. Tornem a ser els de sempre, aquesta xarxa d'editors i escriptors que, per diferents motius, ens acabem veient setmana sí, setmana també. Els editors de què parlava són els mateixos que avui atenen els visitants a les seves paradetes de la Fira. No hi ha comercials, ni relacions públiques. La feina de l'editor independent va des de llegir originals, revisar galerades o parlar amb els dissenyadors fins a vendre i explicar els seus llibres als compradors potencials.

Just abans de l'escaramussa poètica, les editorials Cafè Central, AdiA Edicions i LaBreu entreguen el primer premi de poesia Francesc Garriga per a autors inèdits a en Guillem Gavaldà, pel poemari *Fam bruta*. Una mostra més d'aquesta feina conjunta i de la voluntat de descobrir noves veus.

En algun moment, mentre el felicito pel premi, li explico la nit que vaig conèixer un dels seus editors, en Pau Vadell, d'AdiA, en una parada d'autobús nocturn de Sant Celoni. "Ja ho veuràs, Guillem. T'ho passaràs de conya", li dic. Acaba d'unir-se a les nodrides files que formem el pitjor de cada casa. Ja en tenim un més a l'equip.